

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobkyně: **Ing. Bc. M. J.**
bytem T. 2256/24, P. 6 – B.
zastoupené advokátkou Mgr. Annou Kramářovou, LL.M.
sídlem Jarmily Novotné 1614/15, Praha 5 - Radotín

proti
žalované: **Univerzita Palackého v Olomouci**
sídlem Křížkovského 511/8, Olomouc

**o přezkoumání rozhodnutí rektora žalované ze dne 6. 9. 2016, č. j. 1048952/2016/R,
ve věci nepřijetí ke studiu,**

takto:

I. Rozhodnutí rektora Univerzity Palackého v Olomouci ze dne 6. 9. 2016, č. j. 1048952/2016/R **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Anny Kramářové, LL.M., advokátky se sídlem Jarmily Novotné 1614/15, Praha 5 – Radotín.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1048952, nepřijal děkan Filozofické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci (dále jen „rozhodnutí děkana“) žalobkyni podle § 50 odst. 6 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVŠ“), ke kombinovanému studiu navazujícího magisterského studijního programu Psychologie oboru Psychologie. Rektor žalované ve výroku uvedeném rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí děkana a toto potvrdil.
2. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalované. V žalobě namítala, že rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť toto obsahuje toliko odkaz na § 50 odst. 8 ZVŠ a konstatování, že předmětné rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu se shora uvedenými předpisy a podmínkami. Žalobkyně v žádosti o přezkum rozhodnutí děkana o nepřijetí vyličila průběh své ústní přijímací zkoušky ze dne 21. 6. 2016 a namítala konkrétní skutečnosti, s nimiž se však žalovaná nijak nevypořádala. Citací judikatury poukázala na požadavek přezkoumatelného odůvodnění tohoto typu rozhodnutí. Dále žalobkyně namítala, že rozhodnutí žalované je i nezákonné, přičemž nezákonnost spočívá v potvrzení nezákonného rozhodnutí děkana. Dále žalobkyně uvedla, že s ohledem na nestandardní průběh přijímací zkoušky podala dne 21. 7. 2016 rektorovi žalované na průběh ústní části přijímací zkoušky stížnost. Z odpovědi rektora žalované na tuto stížnost ze dne 7. 9. 2016 však namísto osvětlení namítaných skutečností vyplynula další fakta prokazující vady předmětného přijímacího řízení. Následně žalobkyně v žalobě podrobně rozporovala pravdivost tezí uvedených rektorem v odpovědi na její stížnost.
3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že ke studiu v žalobkyní zvoleném studijním programu může být přijat uchazeč, který mj. prokáže potřebnou způsobilost ke studiu s tím, že jako kritérium způsobilosti bylo stanoveno úspěšné absolvování písemného znalostního testu a následně úspěšné absolvování ústní části přijímací zkoušky. Body z ústní zkoušky a výsledný percentil z písemného znalostního testu se přepočítávají do celkového výsledku přijímací zkoušky s tím, že výsledky z písemného testu mají váhu 0,2 (20 %) a výsledky z ústní části 0,8 (80 %). Žalobkyně v písemném testu dosáhla percentilu 91, postoupila k ústní části, kde se jí do celkového počtu bodů přičetlo 18,2 bodů, z ústní části dosáhla 30 bodů, čímž se jí započítlo do celkového počtu 24 bodů. Celkové hodnocení pak bylo 42,2 bodů, tedy „nevyhověl“. Žalovaným rozhodnutím rektor zamítl odvolání žalobkyně, neboť neshledal rozpor rozhodnutí děkana s právním předpisy a vnitřními předpisy fakulty, resp. žalované.
4. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
5. Rozhodování o přijetí, resp. nepřijetí žalobkyně k dalšímu studiu bylo v posuzované věci dotčenou změnou právní úpravy, a to § 50 ZVŠ, který ve znění účinném do 31. 8. 2016 zakládal uchazeči právo požádat o přezkoumání rozhodnutí o přijetí ke studiu, o němž byl povinen rozhodnout rektor příslušné vysoké školy. Dále bylo v § 50 odst. 4 ZVŠ stanoveno, že na rozhodování o přijetí ke studiu se nevztahují obecné předpisy o správním

řízení. S účinností od 1. 9. 2016 byl § 50 ZVŠ změněn zákonem č. 137/2016 Sb., a to tak, že proti rozhodnutí o přijetí ke studiu je podle § 50 odst. 6 ZVŠ přípustné odvolání, o němž rozhoduje dle § 50 odst. 7 ZVŠ rektor vysoké školy, přičemž tento dle § 50 odst. 8 ZVŠ v odvolacím řízení přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, vnitřními předpisy vysoké školy a fakulty a s podmínkami přijetí ke studiu stanovenými vysokou školou nebo fakultou. Rovněž odpadla výslovná výluka z působnosti zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

6. V posuzované věci byla z uvedeného důvodu změny právní úpravy žalobkyně v rozhodnutí děkana ze dne 22. 6. 2016 sice poučena o možnosti požádat žádost o přezkoumání tohoto rozhodnutí dle § 50 odst. 7 ZVŠ ve znění účinném do 31. 8. 2016, což také podáním ze dne 20. 7. 2016 učinila, avšak rektor žalované dne 6. 9. 2016 rozhodl již o odvolání, a to tak, že je zamítl. S ohledem na absenci výslovného přechodného ustanovení pro tuto situaci v čl. II. části první zákona č. 137/2016 Sb., postupoval v tomto ohledu rektor žalované správně, tj. podle zákona platného a účinného v době jeho rozhodování.
7. S žalobkyní se je však nutné zcela ztotožnit v závěru, že rozhodnutí žalované je zcela nepřezkoumatelné pro absenci důvodů rozhodnutí.
8. Žalobkyně v žádosti o přezkoumání rozhodnutí vytýkala rozhodnutí děkana, resp. průběhu ústní části přijímacího řízení konkrétní vady, pro které mělo být dle jejího závěru rozhodnutí o nepřijetí vydáno v rozporu se zákonem a interními předpisy žalované. Zdůraznila, že její studijní výsledky v bakalářském studiu na katedře psychologie byly po celou dobu tříletého studia nadprůměrné, že při písemné části přijímací zkoušky k navazujícímu magisterskému studiu dosáhla 91 percentil, což je výsledek vysoce převyšující požadovanou minimální hranici 23 percentil, a že k ústní části zkoušky doložila materiály prokazující splnění všech požadovaných aktivit pro zvolený obor. Při samotné ústní zkoušce prokázala silnou motivaci k navazujícímu magisterskému studiu, zodpověděla dotazy na svou bakalářskou práci, kterou úspěšně obhájila, a v návaznosti na to na základní definice, v nichž dle vlastního názoru nemohla již s ohledem na předchozí úspěšné složení zkoušek příliš chybovat. Dále uvedla, že po seznámení se s podklady rozhodnutí zjistila, že dosáhla při ústní zkoušce pouze 30 bodů, což bylo dle jejího názoru důsledkem toho, že ve skutečnosti nebyla dotazována na všechny okruhy, které měly být dle protokolu součástí pohovoru. Strohý protokol o průběhu ústní zkoušky označila za netransparentní a neprůkazný, jelikož v něm není zaznamenáno, nač byla u pohovoru dotazována a jaký počet bodů za své odpovědi obdržela. Bodové hodnocení tak dle jejího názoru nese prvek svévole a není nijak podloženo. Pochybnosti přitom dle názoru žalobkyně budí také zjevná diskrepance mezi ohodnocením jejích znalostí u písemné části zkoušky a bodovým propadem u její ústní části.
9. Žalovaná však v žalobou napadeném rozhodnutí na žádnou z těchto konkrétních námitek nereagovala a své rozhodnutí odůvodnila pouze těmito slovy: „*V souladu s ustanovením § 50 odst. 8 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách) rektor přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, vnitřními předpisy vysoké školy a fakulty a s podmínkami přijetí ke studiu stanovenými vysokou školou nebo fakultou. Předmětné rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu se shora uvedenými předpisy a podmínkami, a proto jsem Vaše odvolání zamítl a původní rozhodnutí potvrdil.*“ Citovaný odstavec tak zcela naplňuje představu o všeobecně použitelné šabloně odůvodnění rozhodnutí, již mohl

rektor žalované použít pro reakci na jakoukoli žádost o přezkoumání rozhodnutí o nepřijetí ke studiu, zcela bez ohledu na její konkrétní obsah.

10. S ohledem na absenci výslovného ustanovení, jenž by obecně upravovalo vztah ZVŠ ve znění účinném po 1. 9. 2016 ke správnímu řádu, je nezbytné v souladu s § 1 odst. 2 správního řádu, který stanoví, že „*tento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení se použijí, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup*“, použít na řízení o přijetí uchazeče ke studiu na vysoké škole subsidiárně ustanovení správního řádu. Zohlednit je třeba pouze odchylky, které pro dané řízení § 50 ZVŠ stanoví (počátek běhu lhůty pro vydání rozhodnutí, vyloučení povinnost školy vyzvat uchazeče k uplatnění práva seznámit se s podklady pro řízení a vyjádřit se k nim, odklad výkonu práva nahlížet do spisu až na dobu po oznámení rozhodnutí, delší lhůta pro podání odvolání atd.).
11. Mezi zmíněnými odchylkami však není uvedeno právo vysoké školy odchýlit se od § 68 odst. 3 správního řádu, který stanoví obsahové náležitosti odůvodnění rozhodnutí správního orgánu tak, že „*v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí*“. Z konstantní judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví přitom vyplývá, že rozhodnutí, které obsahové náležitosti uvedené v § 68 odst. 3 s. ř. neobsahuje, tj. neobsahuje žádnou skutkovou a právní úvahu, a neuvádí, proč správní orgán považuje námitky odvolatele za liché, mylné či vyvrácené, nebo proč považuje jím předestírané skutečnosti za nesprávné, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
12. Povinnost rektora přezkoumatelným způsobem odůvodnit své rozhodnutí o žádosti o přezkum rozhodnutí o přijetí na vysokou školu, byla ostatně dovozena rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63, publikovaným pod č. 1112/2007 Sb. NSS, již za účinnosti předchozí právní úpravy vylučující působnost správního řádu na rozhodování o přijímání studentů. Právní větu tohoto rozsudku citovala žalobkyně v žalobě. Tím spíše je proto třeba trvat na přezkoumatelné zdůvodnění rozhodnutí rektora za situace, kdy pro náležitosti jeho rozhodnutí platí § 68 odst. 3 správního řádu.
13. Pro úplnost krajský soud uvádí, že obsahem spisu je sice i odpověď rektora žalované na stížnost žalobkyně na průběh ústní části přijímací zkoušky ze dne 7. 9. 2016, avšak skutečnosti zde uváděné nelze považovat za součást odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, stejně jako nedostatek odůvodnění rozhodnutí nelze posléze nahrazovat podrobnou argumentací uvedenou ve vyjádření k žalobě.
14. S ohledem na výše uvedené závěry krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající ve výše popsanych nedostacích jeho odůvodnění, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez nařízení jednání. Současně krajský soud vrací věc žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaná je právním názorem soudu vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V novém rozhodnutí o odvolání je žalovaná povinna se s odvolacími námitkami žalobkyně přezkoumatelným způsobem vypořádat.
15. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšná žalobkyně má právo vůči žalované na náhradu nákladů řízení, které tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a 2) náklady za zastupování žalobkyně advokátkou, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 6 200 Kč za 2 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení a sepsání žaloby, přičemž odměna za 1 úkon ve výši 3 100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT, a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 600 Kč, tj. 2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (§ 54 odst. 5 s. ř. s., § 159 a 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o. s. ř. k rukám zástupkyně žalobkyně.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce.

Olomouc 11. dubna 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu